

Приймається передплата на рік 1908

на українську політичну, економичну і літературну газету
(рік видання третій)

РАДА,

яка виходить у Києві щодня, окрім понеділків і двох після свят, українською мовою по програмі звичайних великих політичних газет.

Напрямок газети непартійний демократично-поступовий.

Особливу увагу РАДА звертає на місцеве життя провінцій.

Власні кореспонденти в столицях і по всіх значущих містах України.

— РАДА має в Державній Думі і Державній Раді кореспондентів

ВЛАСНИХ —

НА РІК

РОКОВІ ПЕРЕДПЛАТИНИ ОДЕРЖАТЬ

карб.

БЕЗПЛАТНО:

I. Шевченка „Кобзаръ“

останнього нового видання під редакцією В. Доманіцького, у яке входять новознайдені твори поета, ще нігде не друковані.

Одержані „Кобзаря“ не тільки ті передплатники, які зразу заплатили всі гроші, а і ті рокові, що виплачують частинами в строки, визначені в умовах передплати після останнього внеску.

Умови передплати в заголовку.

Адреса редакції і головної контори: у Києві, Велика-Підвальна вул., д. 8, біля Золотих Воріт. Телефон 1455.

Редактор М. Івановський.

Владавець Е. Чикаленко.

Городський театр.

Директор С. В. Брикіна.

У неділю, 23-го марта, два спектаклі: вранці по загальнопрестижній ціні, в 11-й раз з повним обст. «Сказка про Салтанів». Увечері перша гастроль всеукраїнсько-відомої співачки Марії Гай при участі драматичного театру Аугуста Скаміні—«Кармен» (1-й раз). Викон. парт. «Кармен»—Марія Гай, «Лохе»—Аугусто Скаміні. У вітвітор, 25-го, 1-ша гастроль артиста Імп. театру Л. В. Собікова—«Лаокоон». Каналер де-Грея—Л. В. Собіков. Дальший намічений репертуар: Марія Гай: «Сансон і Далида» (1-й раз), «Кармен» (2-й раз). «Трубадуръ». «Сансон і Далида» (2-й раз). «Кармен» (3-й раз). Л. В. Собікова: «Вертеръ». «Іскателя жінтуга». «Ромео і Джульєтта». «Евгений Онігенъ». Порядок дальших спектаклів буде оголошено кремо. Вілєт, що лінійки від продажу, продається в касі театру з 10-го год. ранку до 2-го год. даї з 5 до 8 год. веч.

м—4—66

Сиріні по 2 карб. 50 коп., 3 карб., 4 карб., 5 карб., 6 карб., 8 карб., 10 карб. і дорожки. Смички по 40 коп., 50 коп., 75 коп., 1 карб. і дорожки. Гітари по 3 карб. 50 коп., 4 карб. 50 коп., 5 карб., 6 карб., 7 карб. 50 коп., 10 карб. і дорожки. Бандури від 1 карб. 25 коп. і дорожки. Клавінти та флейти по 4 карб., 4 карб. 50 к., 5 карб., 6 карб., 6 карб. 50 к. і дорожки. Гармонії російські, італійські, стрібно-одоріада, від 1 карб., двохрядні від 10 карб., трохрядні від 25 карб. і дорожки.

Всікі інші музичні струнні інструменти та все, що до них потрібно, можна набути в галузевому ділі музичних струнних інструментів і нот.

Г. І. ІНДРЖИШЕК, у Києві, Хрестецькій, № 58.

НОВА КНИЖКА:

Видавництво > ВІК <

Наши справи № 1.

СЕРГІЙ ЕФРЕМОВ.

Літературний « налуц.

Ціна 15 коп.

Склад видання в Українській Книгарні. Київ.
Беззаківська, 8. 0-185-1

Живі мертваки.

Кажуть, що смерть припиняє всі рахунки, що перед могилою люди вимають зліті, ворожече, неправда, наскел. Коли б це було—легко лежалось б покійникам і не поверталися б у труні їх кістки од страшних образів, що коять люде, не спинаючись навіть перед обличям таємної вічності. Єсть люде, у яких, напівпак, над могилою розриваються язики і вімування холодного трупа для них чудо-важча дати волі злістим вигадкам. Адже мертвий не встане, не дастає одсічі, не завдає брехі—і починається над його могилою безборонне пашкування, чесне ім'я топтиться в болоті, ганьба сиплеться з нечистих уст...

Папіросниця дуже пістребує роботи, робить на дому папероси. Матрофанівська, 27, кв. 3. 3-134-1

Такі уста розкрились і над могилою Антоновича. Вороги, що за життя так часто воювали з під брехнями та наскелом, тепер ще сміливіше вязлися до своєї роботи. Але всіх і все перевершив орган польських краєвів «Край», що в ч. 61 надрукований про Антоновича статтею, підписану ініціалами В. С.

Ви знаєте Антоновича за гуманного прихильника всіх окрім відмінних, за толерантну людину, що не опоганила себе ніколи гнилим словом заневисти проти людей і навіть на труні своїй неслів вираз подіки за оборону євреїв од сювіріх погромщиків—ні, каже «Край». Антонович брав участь в «Комісії для разбора древніх акторів», що за мету мала постачати адміністрації матеріалів на оправдання утилітів проти поляків та жидів. Ви знаєте Антоновича за ученим з європейською словою—ні, каже «Край»: він працював переважно на канцелярію генерал-губернатора, а «гулящим членом» (w. wolnych ludach) здобув учені степені і дав кілька праць, що в них „деякі не позбавлені наукової вартості“. Ви знаєте Антоновича за ідеально чесну людину, що опинився перед судом власної совісти, та

порвала звязки з близькими й вернулася до народу—ні, каже «Край»: не до народу вернувся Антонович, а до д.д. Пиха, Рейна, Рененгамфа і т.д.. Все це і що багато іншого знайдеться в статті д. В. С. в ч. 61 «Край».

Нам нічого збивати ці огідні брехні на світі пам'яті славного біджика: справа сама за себе говорить. Нічого нам і обертається до совісти людей, що зважуються таке виплатити на мертву людину: очевидно, у них немає совісти. Нам хотілось тільки визначити, яку безодні злости, що не зупиняється ні перед чим, ховають в собі ті круги, які покинув небіжчик зарада народу і які під «зради» йому досі простити не можуть. Він не помилився: моральна гнилізна давно вже до самих кісток роз'їгла шляхетське тіло, висмоктала з його усіх благородне, лишивши тільки огіди, ніци почування, що й водили між іншим рукою д. В. С., коли йому пришла в голову божевільна думка: обезпечити свіжі могили великого гуманіста. Своїм учником автор підсвічив засуд на самого себе й на ту всю частину польського громадянства, що не гребе такими способами бороться з мертвим супротивником.

А втім—не від, не Антонович мертвий, бо дух його та ідея вічного гуманізму до віку життямуть на добро людям. Мертві оти вороги, що не спилили своєї злости наївіть перед могилою й дали волю бечастим почуванням. Цих живих мертвяків давно заудила вже історія, якою чесним прапорщиком був наш небіжчик, а тепер ще й власною рукою вони ствердили той засуд. До чистого найменіння житого духом Антоновича не пристає той болото, яким силкуються обкідати його мертві вороги: вони на самих же іх і обертається і ми хоча обуренім, за те твердо можемо сказати про них словом з евангелії: «оставимъ мертвымъ пограбувати своя мертві»: до іншого вони не здатні..

Сергій Ефремов.

Земство й шкіногороджі за Кубані.

(Далі *).

Чи потрібно на Кубанщині земство?—це питання було поставлено на з'їзді без всіх пояснення.

Майже всі рішуче висловилися за введення земських інститутів і тільки маленький гурток козаців безпорохово вагався, поглядаючи на отамана, а потім принівав і свої голоси до гурту. Отже, коли пішли до питання, якого земства треба Кубаніні, окрімого козачого, чи спільногого загальногобуканського, куди, б уважаючи і особи нівайського стану, то ко-заки вибрали країнським під часів правління князя Караїса, але відмінно вдалося відправити відповідь. Д. Вербильський підняв справку від Вербильської гуртківської козацької мазків зі змалюваннями іногородніх, майдутніх учасників земства, обзываючи їх хуліганами і босиками, і на мазавах впевнені зібрани, що иногородні не бажають доброго ладу, шляхом не путти з місця на місце, шукаючи легенської роботи. Козаки, моляв, не можуть пристати на те, що хазяями земства стали ці майдутні. Проти такого перевернення фактів виступили Кудрявцев, Буяновський і Капельгородський. Вони по-водили, що иногородніх в Кубанчині щось біла одного мілійона і не всі ж вони хулігани. Еже між багатьох крамарів, ремісників, дрібних підприємців, є багато людей заможних, а ще більше інтелігентних, як от учителі, лікарі то що. Козаки собі на школу відмовляються від спільної роботи з ними і по-звавляють земську касу значних прибутків. В самому Армавірі кілька сот великих купців і дрібних крамарів, що нині майже нічого не дають на потребу кубанського люду, а в земську касу і вони мусили б платити, скільки там на їх владиміті. Козаки завше скаржаться, ніби то иногородні наживаються з їх, а їм нічого не дають, завше називають їх тигарем Кубанчини, а самі їх наїдають худіть відкритися від їх піломоги. Що ж до хуліганів та босиків, наївно навіть згадувати отут про їх: їм і по закону не буде місця в земстві, і лякати кубанців „босикьким“ земством немає рапід. Ці промови викликали ще більш суперечки. Темні козаки гомоніли, що не хочу ділітись батьківським добром